

מ"ת 23169/05/18 - עבד אל סלאם אבו עצה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 23169-05-18 מדינת ישראל נ' אבו עצה (עציר)
תיק חיצוני: 182531/2018

בפני	כבוד השופטת ענת חולתא
מבקש	עבד אל סלאם אבו עצה (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי בקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש (משיב 2 בבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים), במסגרתה נטען כי חל שינוי נסיבות בנוגע להערכת התשתית הראייתית המצדיק את שחרורו לחלופת מעצר.

נטען, כי החלטת בית המשפט המחוזי במסגרת עמ"ת 6928-05-18 בעניינם של משיבים 3 ו-4 משנה כשלעצמה את האופן שבו יש להתייחס לתשתית הראייתית בעניינו של המבקש.

בנוסף, ובהמשך לעמ"ת 13093-06-18 שהגיש המבקש, הציגה ההגנה חוות דעת מומחה מטעמה. על פי חוות הדעת, לאחר בחינה של קובצי הקול שנאספו ב"תרגיל החקירה" אל מול קובצי הקול מתוך האזנות הסתר, לא ניתן לקבוע את זהות הדובר בשל איכות ירודה של קובצי הקול מתרגיל החקירה.

לפיכך, נטען, כי במצב הדברים הקיים יש כרסום ראייתי משמעותי בנוגע לאישום 1 ואין ראיות לכאורה כלל בנוגע לאישומים 2-3 וכי "התשתית הראייתית איננה בעוצמה גבוהה מאוד אף לא גבוהה ואף לא בינונית, רוצה לומר איננה מצדיקה מעצר".

נטען, כי מצבו של הינו כמצבם של המשיבים 3 ו-4 בכל הנוגע לתשתית הראייתית ולפיכך אין מקום להבחנה ביניהם לעניין השחרור לחלופה.

2. תמצית טענות ב"כ המבקש במסגרת הבקשה היא:

א. הקשר בין הטלפון שמספרו מסתיים בספרות 223 לעיקוב אחר רכב הקאמרי ולאיון הרכב איננו קשר הדוק.

ב. בנוסף, על פי חוות הדעת מטעם ההגנה, אין עוד לקשור כלל בין המבקש ובין מכשיר הטלפון הנ"ל ולכל היותר מדובר בתשתית בעוצמה נמוכה.

ג. המבקש מתגורר בטירה ולשם היו פניו מועדות בעת מעצרו.

במעמד הדיון, התחדדו טענות ב"כ המבקש. תמצית הטענות שנשמעו בדיון היא:

עמוד 1

- א. המבקש אינו טוען כי אין לחובתו ראיות לכאורה כלל בנוגע לאישום 1 אלא הוא טוען, כי מצבו הוא כיום כשל משיבים 3 ו-4 וזאת כפועל יוצא מהחלטת בית המשפט המחוזי במסגרת הערר.
- ב. הודגש, כי אין ראייה הקושרת את המבקש דווקא לרכב הקאמרי עד למעצרו בכניסה לטירה יחד עם משיבים 3 ו-4. המבקש לא זוהה על ידי העוקבים ואין ראייה ממנה ניתן ללמוד מתי והיכן הועבר הרכב לחזקת המבקש ומי נהג בו קודם לכן.
- ג. לאור חוות הדעת מטעם המבקש, אין כל אפשרות לקשור בין המבקש ובין מספר הטלפון שמספרו 223 ולכן הגם שאין מחלוקת שהשיחות שבוצעו ממכשיר טלפון זה הן מפלילות לא ניתן ליחסן למבקש.
- ד. בנוסף, הקשר בין העיקוב לאיכון במקרה זה אינו תואם והדוק כפי שנקבע בהחלטת המקורית ולכן גם לא ניתן לקבוע כלל כי מי שהחזיק בטלפון הנ"ל ישב ברכב הקאמרי. נטען, כי זו גם עמדת בית המשפט המחוזי כעולה מפרוטוקול הדיון ומההחלטה בעמ"ת בעניינם של משיבים 3 ו-4.
- ה. כן נטען, כי "תרגיל החקירה" לא תועד בוידאו ולא ברור מי הם הדוברים וכמה אנשים היו בתא באותה עת ועולה מההקלטות ומרעשי הרקע שהיו בתא יותר משני אנשים.
3. בבית המשפט הוצגה חלופת מעצר בשבט אבו קרינאת, תחת פיקוחו העיקרי של מר מוחמד אבו פריחה ובסיוע אחיו של המבקש וחברו.
4. המדינה השיבה לבקשה בעל פה במעמד הדיון. טענותיה, בתמצית, כדלקמן:
- א. חוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה איננה ממוטטת את התשתית הראייתית באופן המצדיק שחרור לחלופה המוצעת ואין לה משקל כלל בשלב דיוני זה. ההלכה היא שבחינת זיהוי קול נעשית במסגרת ההליך העיקרי.
- ב. לגופה של חוות הדעת, נטען, כי מעמד המומחה יבחן במסגרת התיק העיקרי. טענתו כי לא ניתן לבצע בדיקת קול בשל איכות הקבצים נסותרת מהאזנה להקלטה בה נשמעת (בדקה 31:30) שיחה ברורה וללא הפרעות. מכל מקום, חוות הדעת אינה קובעת שאין מדובר במבקש. המדינה הפנתה בהקשר זה לבש"פ 8521-11 המוזכר בהחלטת המקורית וכן להחלטה בבש"פ 562-18 גם שם נדחתה הטענה שאין לקבל מזכר של משקלט ללא זיהוי קול במעבדה. לאור זאת אין בחוות הדעת לפגום במשקל הלכאורי של מזכר זיהוי הקולות שנערך על ידי שוטר מנוסה.
- ג. ההחלטה המקורית קבעה את עוצמת הראיות לחובת המבקש באישום 1 מבלי להיזקק למזכר השוואת הקולות ועל כן אין בחוות הדעת לפגום בהחלטה המקורית.
- ד. תסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש מעריך את מסוכנות המבקש כגבוהה, ציין את החברה השולית בה הוא מצוי ועל כן המליץ על מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני במקום המרוחק ממקום מגוריו. לא ניתן להתעלם מהתסקיר והחלופה המוצעת אינה עונה על האמור בו. על כן, מצבו של המבקש אינו כמצבם של משיבים 3 ו-4.
5. לאחר שחזרתי ועיינתי בטענות הצדדים, בהחלטת המקורית ובהחלטת בית המשפט במסגרת העמ"ת עמדתי היא, כי אין לקבל את טענות ב"כ המבקש במלואן אך גם אין לקבל את עמדת המדינה כפי שהוצגה בפניי.

החלטת בית המשפט המחוזי במסגרת העמ"ת יש בה להשליך גם על הערכת הראיות בעניינו של המבקש. כמו כן, גם לחוות הדעת מטעם ההגנה יש השלכה על הערכת הראיות בעניינו המבקש, גם בנוגע לאישום 1 ובמידה משמעותית יותר בנוגע לאישומים 2 ו-3.

עם זאת, עדיין מצבו של המבקש מבחינת התשתית הראייתית שונה מזה של משיבים 3 ו-4 ואיני מקבלת את הטענה, כי מצבם זהה. להלן נימוקיי:

השלכת ההחלטה בעמ"ת 69282-05-18 על הערכת הראיות בעניינו של המבקש

6. במסגרת ההחלטה, אשר דנה כזכור בשאלת התשתית הראייתית בעניינם של משיבים 3 ו-4 ולא בעניינו של המבקש, נקבע בין היתר (ההדגשות הוספו):

"...הגם שהוכח קשר בין הנאשם 2, אשר עשה שימוש בטלפון אשר מסתיים בספרות 223, לבין טלפון שהיה עם נאשם 1, לא הוכח קשר בין מכשיר הטלפון 223 לבין הימצאותם של העוררים בזמנים הרלוונטיים, במיקום של מכשיר טלפון זה.

הלכה למעשה, הקישור אשר מתבקש לבצע בין העוררים לבין הנאשם 2, אשר הוכח קשר בינו ובין הנאשם 1 בזמנים הרלוונטיים, הינו בשל כך שבשעה 02:20 הם נמצאו ברכב הקאמרי, אשר כשעה קודם לכן היה באזור של המקום בו בוצעה העבירה וזאת למרות שלושה פרטי זמן בהם לא קיים עיקוב רצוף אחר רכב הקאמרי, ולמרות העובדה שאין ראייה של ממש הקושרת את מי מהעוררים לאירוע עצמו בזמן אמת..."

"בית המשפט קמא ראה קשר הדוק בין העיקוב לבין האיכון של הרכב, אינני סבור כי הקשר כה הדוק כפי שתואר על ידי בית משפט קמא. גם שבנקודות מסוימות קיים קשר, ואולם, כך או כך, ...עסקינן במצב דברים שבו המקום הראשון בו קיימת ראייה של ממש, ביחס לזהות של העוררים, הינו נקודת הזמן 02:20 בה הם נעצרו. קודם לכן, קיימות נקודות בהן ניתן להעלות שאלות, אשר אינן בגדר ספקולציה בלבד, ואשר מקימות ספק מסוים ביחס להמצאות העוררים ברכב הקאמרי כל העת.

פרקי הזמן המפורטים לעיל, בהם אין עיקוב, אינם פרקי זמן קצרים, הראשון הינו של כמעט מחצית השעה, השני הינו של כחמש דקות והשלישי הינו של כ-19 דקות.

מצב דברים זה מאפשר היתכנויות שונות בנקודות זמן אלה."

עוד נקבע:

"...גם בהינתן קיומן של ראיות לכאורה, אין להתעלם משאלת עוצמתן של העוררים, ואין להתעלם מהפערים האמורים בעיקוב, ובעובדה שהמרכז של קישור העוררים לעבירות המיוחסות להם מצוי ברגע מעצרים ולא ברגעים קודמים לכך."

בסופו של דבר, קבע בית המשפט, כי נוכח שתיקת העוררים, המחזקת את ראיות התביעה, מדובר בראיות לכאורה ברף שניתן להגדירו כנמוך עד בינוני.

7. לאור האמור בהחלטה זו, לא ניתן לקבוע שאין בה, כשלעצמה, כדי להשליך על הערכת הראיות גם בעניינו של המבקש שבפניי. בית המשפט קבע, כי יש להניח לזכות העוררים את פרקי הזמן בהם אין עיקוב רציף שמא לא נכחו ברכב הקאמרי במהלך כל הנסיעה ומכאן, שגם לא נכחו באירוע. בעניין זה ניתן משקל

מחזק לשתיקת העוררים אך פחות מזה שניתן במסגרת החלטת המקורית.

8. הנחה זו פועלת גם לזכות המבקש שבפניו, מקום בו המבקש עצמו לא זוהה על ידי מי מהעוקבים או ראיות אחרות כמי שנכח ברכב הקאמרי עובר למעצרו. על כן, בהכרח יש בה כדי להשליך על עוצמת הראיות בעניינו של המבקש.

9. ואולם, איני סבורה כי הנחה זו פועלת באותה עוצמה ביחס למבקש כפי שהיא פועלת ביחס למשיבים 3 ו-4:

המבקש, בניגוד למשיבים 3 ו-4 נעצר כשהוא נוהג ברכב הקאמרי. המבקש, כמו יתר המעורבים, לא מסר גרסה לעניין זה. במסגרת הבקשה נטען, לראשונה, כי המבקש נהג בקאמרי בדרכו לביתו בטירה, שם מתגורר עם אשתו ובנו. גם אם אניח לזכות המבקש גרסה זו שהועלתה לראשונה במסגרת הבקשה, אין בה לסייע לו. נהפוך הוא. גרסה זו מחזקת את הקשר שבין המבקש ובין רכב הקאמרי ומקשה מאד להניח לזכותו, את שניתן להניח על פי החלטת בית המשפט המחוזי לזכות משיבים 3 ו-4, כי הצטרפו לנסיעה כ"טרמפיסטים".

10. במצב דברים זה, על המבקש להעמיד גרסה סדורה ומהימנה לא רק לגבי עיתוי הצטרפותו התמימה לנסיעה באחד מפרקי הזמן בהם לא הרכב לא נצפה על ידי העוקבים, אלא גם למספר עניינים מהותיים נוספים: עצם קבלת הרכב לחזקתו מאלמוני, אחר, שנהג בו; עזיבת אותו אלמוני את הרכב בנקודה כלשהי במהלך הנסיעה; הגעת המבקש לאותה נקודת מפגש תיאורטית והתיאום שנעשה לשם כך עם אותו אלמוני (ובמצב בו המבקש לא נשא עליו מכשיר טלפון כלשהו עם מעצרו). המבקש, כאמור, לא מסר גרסה כלשהי בעת חקירתו וגם כיום אין בפני כל גרסה לעניין זה.

11. המדובר בעניין חשוב ביותר, שכן, כפי שנקבע גם בהחלטת בית המשפט המחוזי, קיימות ראיות ברורות הקושרות את רכב הקאמרי לאירוע. לעניין זה ראו סעיפים 10, 19 בהחלטת מיום 29.5.18.

12. בהחלטה שניתנה אך לאחרונה על ידי בית המשפט העליון, חזר בית המשפט על ההלכה בעניין הערכת ראיות נסיבתיות בשלב המעצר ומשקלה של שתיקת נאשם בהקשר זה (בש"פ 3485-18 הררי):

"ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים גם במקרים בהם כל הראיות נגדו הן ראיות נסיבתיות, וזאת כאשר הראיות הנסיבתיות הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה לכאורית ברורה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשעה, חלף קיומו של הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי."

"לכל האמור אוסיף את שתיקתו של העורר בחקירתו, והיעדר הסבר מצידו לממצאים המפלילים. נקבע לא אחת כי זכות השתיקה היא זכות המסורה לכל אדם, ואולם זכות זו היא בבחינת שטר ושוברו בצידו. היינו נושאת בחובה משמעות ראייתית לחובת הבחור להשתמש בה, וזאת אף בהליכי המעצר."

13. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי אפשרות קיומו של הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי בעניינו של המבקש, בשאלת **הקשר בין המבקש ובין רכב הקאמרי בזמנים הרלוונטיים לביצוע העבירה** פחותה משמעותית מזו של משיבים 3 ו-4. בהתאמה, גם המשקל שיש לתת לשתיקת המבקש והיעדר גרסה מטעמו נוכח הראיות המפלילות, גדול יותר.

14. יחד עם זאת, וכפי שנקבע כבר בעבר על ידי בית המשפט העליון, גם כאשר מגיע בית המשפט למסקנה, כי

עמוד 4

קיימות ראיות לכאורה בתיק הנסמך על ראיות נסיבתיות יש לבחון האם יש בעוצמתן המצטברת כדי להצדיק מעצר עד תום ההליכים, חלף שחרור לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני:

"היות שמדובר בקו טיעון הנסמך על ראיות נסיבתיות, הרי שהרשעתם של הנאשמים בהליך הפלילי העיקרי עלולה להיות מוטלת בספק גם אם "התרחיש החלופי הוא בעל סבירות נמוכה" [ע"פ 2697/17 **חדאד** נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 12 לחוות דעתו של השופט מ' מזוז (6.9.2016)], ואין לשלול מראש, וודאי שלא בשלב המעצר, את האפשרות כי בית המשפט שידון בתיק העיקרי יסבור כי יש די באחד מהתרחישים החלופיים האפשריים כדי להטיל ספק סביר באשמת הנאשמים" (בש"פ 6657-16 **עייש** וראו, כי גם באותו עניין שמרו הנאשמים על שתיקה בחקירה).

הקשר שבין מספר הטלפון המסתיים בספרות 223 ובין רכב הקאמרי

15. לעניין זה נקבע בהחלטתי מיום 29.5.18 כי הראיות המלמדות על קשר שבין המחזיק בטלפון שמספרו 223 לרכב הקאמרי בזמנים הרלוונטיים (ראו החל מפסקה 16 להחלטה).

16. כמפורט לעיל, בית המשפט המחוזי לא התערב בקביעה זו ואף הניח אותה בבסיס החלטתו, אף שטענות בעניין זה נטענו במהלך הדיון. עם זאת חשוב לציין, כי דומה שדיון בשאלה זו לא היה נחוץ לצורך הכרעה בטענות שהועלו בערר לגבי מעורבותם של משיבים 3 ו-4.

הקשר שבין המבקש ובין מכשיר הטלפון המסתיים בספרות 223 והשפעת חוות הדעת מטעם המבקש

17. אכן, במסגרת ההחלטה מיום 29.5.18 קבעתי, כי לעניין עוצמת הראיות באישום 1 הראיות הקושרות את המבקש הן בעוצמה גבוהה מאד, גם מבלי להידרש למשקלו של מזכר זיהוי הקולות בתיק.

18. בהינתן האמור לעיל לגבי משמעות החלטת בית המשפט המחוזי לעניין הערכת עוצמת הראיות בעניינו של המבקש אני סבורה גם כיום, כי קיימות ראיות לכאורה לחובת המבקש באישום זה. למעשה, ב"כ המבקש לא חלקה בדיון על עצם קביעה זו אך סברה, כי השילוב של החלטת בית המשפט המחוזי בצירוף חוות הדעת, מכרסמת באופן משמעותי בעוצמתן הלכאורית של הראיות.

19. לאור זאת, יש להידרש כעת לשאלת משקלה של חוות דעת ההגנה. אין בידי לקבל את עמדת המדינה, כי היא חסרת כל משקל. לעניין זה, המדינה גם לא תמכה את טיעונה באסמכתאות. ההחלטות אליהן הפנתה המדינה בדיון אין די בהן. אין מחלוקת, וכיום גם ב"כ המבקש אינה חולקת על כך, כי למזכר זיהוי הקולות שנערך על ידי שוטר ערך ראיתי לכאורי. השאלה העומדת בפניי איננה האם חוות הדעת מטעם ההגנה מבטלת כליל את מזכר זיהוי הקולות אלא האם היא משפיעה על משקלה הלכאורי.

20. אכן, אין להוציא מכלל אפשרות, כי גם בהינתן חוות דעת המומחה מטעם ההגנה לפיה איכות הקובץ הקולי אינה מאפשרת השוואת קול, יחליט בית המשפט בסופו של יום לסמוך את ידו על מזכר זיהוי הקולות. השוו, לעניין זה, ע"פ 2135/94 **ארפי** שם קבע בית המשפט ממצא לחובת הנאשם באמצעו את זיהוי הקולות שנערך על ידי משקלטות חרף קיומה של חוות דעת מז"פ כי איכות קובצי הקול אינה מאפשרת השוואה במעבדה:

"גם אם זיהוי בהשוואה מעבדתית הינו זיהוי הוודאי ביותר, אין בכך בלבד כדי להשמיט את הבסיס מתחת למשקלו של זיהוי קול באמצעות "אוזן האדם"; והלכה פסוקה היא, כי בית המשפט רשאי

לקבוע זהותו של קול על ידי האזנה ישירה לסרט ההקלטה (ראה ע"פ 440/87חדד, מג(1) 811). בית המשפט בחן כהלכה את עדויות המתמללות בדבר הדרך שבה זיהו את קולו של המערער בשיחות המוקלטות; ובנסיבות הענין היה רשאי להשתית את מסקנתו על עדותו".

21. משכך, מזכר זיהוי הקולות שנערך על ידי שוטר מהווה ראיה לכאורה לחובת המבקש, הקושרת אותו למכשיר הטלפון המסתיים בספרות 223. ואולם, חוות הדעת גם מקימה אפשרות, שיש לתת לה משקל בשלב דיוני זה, שבית המשפט יעדיף את מסקנת המומחה מטעם ההגנה על זו של השוטר ועל כן אני קובעת, כי נוכח חוות הדעת מטעם ההגנה יש כרסום במשקלו הלכאורי של מזכר זיהוי הקולות שערך השוטר.

22. מסקנה זו משליכה על הערכת עוצמת הראיות גם ביחס לאישום הראשון, שכן אם תתממש האפשרות שבית המשפט יקבע, במסגרת התיק העיקרי, כי קיים ספק האם ניתן לזהות את המבקש כדובר בשיחות הטלפון שנערכו ממכשיר זה, יהיה בכך כדי להשליך בהכרח גם על הערכת התצירף הראייתי הנסיבתי הכולל הקושר את המבקש לאירוע. ודאי, שיש בה להשליך על הערכת הראיות ביחס לאישומים 2 ו-3 הנסמכים אך ורק על הקשר שבין המבקש ובין מכשיר הטלפון, וזאת באירועים שהתרחשו במועדים קודמים לאירוע המתואר באישום 1.

23. בסופו של דבר, הכרעתי היא, כי שקלול כל הנתונים המפורטים בהחלטתי מיום 29.5.18, בהחלטת בית המשפט המחוזי ובראיה החדשה שהוצגה, מובילים למסקנה כי עוצמת הראיות לחובת המבקש באישום 1 היא בינונית-גבוהה ואילו ביחס לאישומים 2 ו-3 היא נמוכה.

אפשרות שחרור המבקש לחלופת המעצר המוצעת

24. כזכור, גם בהחלטתי מיום 29.5.18 לא נשללה האפשרות כי המבקש ישוחרר ממעצר ממש. לעניין זה קבעתי, כי ספק אם ניתן לשקול בעניינם שחרור בתנאים מגבילים ואולי ניתן יהיה לבחון מעצר בפיקוח אלקטרוני אם שירות המבחן ימליץ על כך.

25. גם התסקיר המונח בפניי כיום, חרף הערכת המסוכנות הגבוהה וההתייחסות למאפייניו של המבקש, אינו שולל אפשרות זו וקובע, כי "נדרשת חלופת מעצר מרוחקת גאוגרפית מאזור מגוריו לצד תנאי פיקוח מוגברים הכוללים מפקחים אחראיים ומשמעותיים בתנאי איזוק אלקטרוני". מאחר שלא הוצגה בפני שירות המבחן חלופה לבחינה, התסקיר אינו בא בהמלצות.

26. השאלה העומדת בפניי כיום היא, האם לאור מסקנותי שלעיל לעניין התשתית הראייתית, ועל דרך "מקבילית הכוחות" ניתן לשחרר את המבקש לחלופת המעצר המוצעת או שיש להחזיר את עניינו לשירות המבחן, על מנת לבחון אפשרות מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

27. ההכרעה בשאלה זו אינה פשוטה ואולם בסופו של דבר אני סבורה, כי גם אם מדובר במקרה גבולי, נקודת האיזון הנכונה מטה את הכף לזכות שחרור המשיב לחלופה המוצעת. להלן נימוקיי:

28. לעניין מיקום החלופה - נטען בבקשה, כי המבקש מתגורר עם אשתו ובנו בטירה. כתובתו הרשומה של המבקש היא בתל שבע. שירות המבחן לא ציין את מקום מגוריו או מקום עבודתו של המבקש במסגרת התסקיר והמדינה לא טענה ולא הביאה ראיות לעניין זה.

כך או כך, חלופת המעצר המוצעת היא בשבט אבו קרינאת, המרוחק למעלה משלושים ק"מ מתל שבע, וכמובן הרבה יותר מכך מטירה. מיקום החלופה המוצע מוציא את המבקש מסביבת מגוריו - בין אם מדובר בטירה (כפי שיש להניח בשלב זה לזכותו, בהיעדר ראיה אחרת) אך גם אם מדובר בתל שבע.

29. לעניין זהות המפקחים - המפקח הראשי, מר אבו פריחה, שביתו מוצע כמקום מעצר הבית, הרשים אותי כאדם מנוסה ואחראי ועל פי תעודה שהציג מוכר ומכובד גם על ידי משטרת ישראל כמגשר ומשכין שלום בסכסוכים בקרב בני העדה. שני המפקחים המשניים - אחיו וחברו - ללא הרשעות קודמות כלשהן, ודאי שאינם הגורמים העברייניים שבסביבתם נטוע המבקש, גם על פי תסקיר שירות המבחן.

30. מכאן, שיש בחלופה המוצעת הן לאור מיקומה והן לאור זהות המפקחים כדי לתת מענה לחששות העולים מתסקיר שירות המבחן. שלושת המפקחים נחקרו באולם וניכר כי הם פנויים לשמש במלאכת הפיקוח גם לאורך זמן, מבינים את משמעות הפיקוח ומתחייבים לדווח למשטרה בכל מקרה של הפרה.

31. הקושי הטמון בשחרור לחלופה המוצעת טמון במבקש עצמו, ולא בערבים או במיקום החלופה.

32. נוכח מיקום החלופה בפזורה, האפשרות כי המבקש יעצר במקום זה בפיקוח אלקטרוני אינה קיימת. משמעות הקביעה כי להסתפק במקרה זה בתנאים מגבילים אלא יש מקום למעצר המבקש, ולו בפיקוח אלקטרוני היא, פסילת החלופה כליל.

33. בסופו של דבר, באיזון שבין עוצמת העילה ומאפייני המבקש (שכאמור, גם בעטיים שירות המבחן לא פסל אפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני) ובין הכרוסום הקיים בתשתית הראייתית, מסקנתי היא שפסילת החלופה אינה תוצאה מידתית. לעניין זה לקחתי בחשבון גם את עברו הפלילי של המבקש, שאף שהוא כולל הרשעה בעבירה בעלת מאפיינים דומים, אותה עבר יחד עם נאשם 1 בכתב האישום, מדובר בהרשעה משנת 2010.

34. סוף דבר, אני סבורה כי יש להורות על שחרור המבקש לחלופה המוצעת בערבויות כספיות משמעותיות ומרתיעות שיתנו מענה הן למסוכנות העולה מאופיין ונסיבותיהן של העבירות המיוחסות לו והן למסוכנות העולה מנסיבותיו של העושה.

35. אשר על כן אני מורה על שחרורו של הנאשם בתנאים הבאים:

1. מעצר בית מלא בשבט אבו קרינאת תחת פיקוחם לסירוגין כל העת של:

א. מוחמד אבו פריחה ת.ז. 052473881, טלפון 050-5522835 (מפקח עיקרי)

ב. מוסא אבו עסא ת.ז. 026136903, טלפון 050-7200868

ג. ערפאת אבו סרחאן ת.ז. 053064747, טלפון 0525331379

המפקחים רשאים לחתום על הערבויות בבית משפט השלום בבאר שבע.

המדינה רשאית להורות למר אבו פריחה לבצע הצבעה על מיקומו המדויק של מקום מעצר הבית לצורך פיקוח על קיום תנאי השחרור.

2. כתובת מעצר הבית תשמש ככתובת להמצאת כתבי בית דין.

3. זמינות מלאה במספרי הטלפון שלעיל מהווה תנאי מתנאי השחרור.

4. חתימה על התחייבות עצמית בסך 20,000 ₪.

5. חתימה על ערבות צד ג' בסך 15,000 ₪ אשר תחתם על ידי המפקחים הנ"ל.

6. הפקדה במזומן בסך של 30,000 ₪ אשר תהווה תנאי לשחרור.

7. הנאשם יתייצב לכל חקירה או דיון בעניינו בלוויית מי מהמפקחים.

36. ב"כ המבקש תגיש הודעה מתאימה אם מבוקש כי יוגש תסקיר בעניינו של המבקש לבחינת תפקודו במסגרת מעצר הבית, המלצה לגבי שינוי או הקלה בתנאים המגבילים וכן שילובו במסגרת פיקוח מעצרים.

37. בהתאם להסכמת הצדדים ולבקשת המדינה, ניתן בזאת עיכוב ביצוע החלטת השחרור עד יום 2.7.18 בשעה 17:00. המדינה תודיע לב"כ המבקש וכן לבית המשפט האם בכוונתה להגיש ערר על ההחלטה וזאת עד יום 1.7.18 בשעה 16:00.

38. דיסק שנמסר לעיוני יוחזר למדינה באולם המעצרים ביום 1.7.18.

39. מובהר למבקש ולערבים כי כל הפרה של תנאי מתנאי השחרור תקים עילת מעצר, וכן עילה לחילוט הערבויות.

40. מובהר למשיב ולערבים כי מטרת הערבויות וההפקדה, להבטיח התייצבות לדיונים, להבטחה של קיום תנאי השחרור וכן להבטחת קיום כל צו של בית המשפט במסגרת התיק העיקרי.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשע"ח, 30 יוני 2018, בהעדר הצדדים.